

EENS GERED, VOOR ALTIJD GERED???????

HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in bepaalde christelijke kringen wordt een lering aangehangen, dat wanneer men eenmaal door Jezus is gered en alle zonden zijn vergeven, men daarna nóóit meer verloren kan gaan. Men is een kind van God geworden en wat men in het verdere leven daarna ook doet, men zal volgens deze lering niet meer verloren kunnen gaan. Het gevolg van deze lering is, dat er mensen zijn die het na hun bekering (vaak onbewust) niet zo nauw nemen met de Wetten van God en het volgen van Jezus. Zij staan met één been in Gods Koninkrijk en met het andere been in de wereld. Of zij kiezen zelfs weer voor hun oude, vleselijke leven en de genietingen van de zonde. Immers, wat kan hen nu overkomen? Zij zijn toch voor altijd gered?

In andere christelijke kringen huldigt men een opvatting, die hier niet veel van verschilt. Namelijk dat degenen die op een bepaald moment afvallen van het geloof in Jezus nooit écht bekeerd en wedergeboren zijn geweest. Zij, die waarachtig en goed zijn bekeerd en wedergeboren, zullen nimmermeer de Heiland verlaten. Zij blijven volgens deze opvatting altijd kinderen Gods, wat er vervolgens ook gebeurt! Hun wedergeboorte wordt nooit meer teniet gedaan!

Over deze naar mijn mening verkeerde opvattingen wil ik het vandaag hebben!

Nu wil ik allereerst opmerken, dat wanneer men inderdaad een diepe ervaring met het kruis van Jezus heeft gehad, intense gemeenschap heeft gehad met Zijn lijden en eveneens de overvloedige blijdschap over de vergeving van zonden en de vrijmaking heeft meegemaakt, men zeker niet zo snel meer de Heiland de rug zal toekeren. En wellicht zult u nu opmerken, dat het voor het eindresultaat eigenlijk niet uitmaakt, als mensen Jezus weer verlaten. Zij gaan immers door deze beslissing verloren.

Wel, dat is inderdaad zo. Echter, het blinde vertrouwen op de genoemde opvatting kan wel verschil maken voor de ernst en de vlijt en de houding, waarmee wij Jezus na onze wedergeboorte volgen en Hem dienen. Want als wij er blind van uitgaan dat wij, gezien onze wedergeboorte tot kinderen Gods, nooit meer de Heiland kunnen verlaten, dan zouden wij licht gemakzuchtig in ons geestelijke leven kunnen worden.

Nogmaals, broeders en zusters, zij die de wonderen van het kruis van Jezus persoonlijk hebben ervaren, die zullen er meestal voor waken om Hem in hun verdere leven nogmaals te bedroeven. Maar de bijbel waarschuwt ons ook voor een (na onze wedergeboorte) voortdurend leven in het vlees en de wereld en het blijvend volharden in zonden. De bijbel doet dat niet voor niets. Want het gevolg hiervan kan zijn, dat wij in ons geweten bot en totaal ongevoelig worden voor het Woord van God en de waarschuwende stem van de Heilige Geest. Ons geweten wordt dan als het ware dichtgeschroeid, het verstaat Gods Woord niet meer. Het afvallen van het geloof en het verlaten van de Heiland is daarna nog maar een kleine stap.

Broeders en zusters, ik wil beginnen met eerst de waarschuwing uit Rom. 11:20b-22 te lezen om niet hoogmoedig te zijn, maar in de goedertierenheid van God te blijven: “.....
Zijt niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spare. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God; de strengheid wel over degenen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u, indien gij in de goedertierenheid blijft; anderszins zult ook gij afgehouden worden.”

De waarschuwing luidt, dat God, hoewel Hij ons bij de wedergeboorte in de edele olijfbom heeft ingeënt, ons toch weer zal afkappen indien wij volharden in een Hem onwelgevallig leven. De wedergeboorte tot Zijn kinderen kan ons blijkbaar door eigen schuld worden ontnomen.

Ik wil vervolgen met u enkele schriftgedeelten te lezen, waarin Gods kinderen ernstig gewaarschuwd worden voor een leven in het vlees.

Allereerst waarschuwt de bijbel om (na de genadevolle bekering en wedergeboorte) niet in de zonden te blijven. Blijkbaar is dat erg gevaarlijk! Rom. 6:1-2,14-15 – *“Wat zullen wij dan zeggen? Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? Dat zij verre. Wij, die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelve leven? Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.”*

Hierna zullen we nog lezen, dat we Christus als het ware opnieuw kruisigen en openlijk te schande maken, indien wij tóch nog in de zonde blijven leven.

Daarom moeten wij ons goed realiseren, dat er naast ongelovige, natuurlijke mensen en geestelijke christenen, blijkbaar toch ook nog vleselijke christenen zijn, die naar de (oude) mens wandelen. De bijbel spreekt over hen en een van hun kenmerken is, naaste andere, dat zij voortdurend ruzie maken. Er is dus weinig verschil met de ongelovigen.

1 Cor. 3:1-3 – *“En ik, broeders, kon tot u niet spreken als tot geestelijken, maar als tot vleselijken, als tot jonge kinderen in Christus. Ik heb u met melk gevoed, en niet met vaste spijs; want gij vermocht toen nog niet; ja, gij vermoogt ook nu nog niet. Want gij zijt nog vleselijk; want dewijl onder u nijd is, en twist, en tweedracht, zijt gij niet vleselijk, en wandelt gij niet naar den mens?”*

De oorzaak van een boos en ruzieënd karakter (terwijl men notabene een kind van God is geworden) is vaak het nog steeds liefhebben van de wereld met al z'n vleselijke genietingen en de daaraan verbonden zonden. Wie de wereld liefheeft, wordt een vijand van God. Dit geldt óók voor christenen tegen wie in het volgende schriftgedeelte Jakobus zijn woorden per slot van rekening richtte. Jak. 4:1- 9 – *“Van waar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uw wellusten, die in uw leden strijd voeren? Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen, en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt. Gij bidt, en gij ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, opdat gij het in uw wellusten doorbrengen zoudt. Overspelers en overspeleressen, weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld.”*

Broeders en zusters, de Heiland Jezus Christus heeft ons vrijgemaakt van de zonden, de wereld en het oude leven. Misbruik die vrijheid niet door opnieuw in het vlees te gaan leven. Gal. 5:13 – *“Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde.”*

Want volharding in een vleselijk, werelds leven kan eventueel tot een totale verharding van ons geweten leiden gevolgd door een afvallen van het geloof. We horen en lezen het Woord van God immers nog regelmatig, maar doen er niets mee! 1 Tim. 4:1-2 – *“Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen, Door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen geweten als met een brandijzer toegeschroeid;”*

Ik neem aan, dat u het met mij eens bent, dat men alleen dán van het geloof kan afvallen als men dat geloof ook eens heeft bezeten. Als men nooit geloof in Jezus heeft gehad, kan men er ook niet van afvallen.

Ik wil daarom nu met u enkele schriftgedeelten behandelen waaruit we mogen verstaan, dat wij wel degelijk van het eens in ons leven gelegde Fundament, de Here Jezus Christus, kunnen afstappen, cq. afvallen.

Zo verklaarde de apostel Paulus in 1 Cor. 3:9-15, dat (wedergeboren) kinderen Gods moeten bouwen op het goddelijke Fundament Jezus Christus: *“Want wij zijn Gods medearbeiders;*

Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij. Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe. Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. En indien iemand op dit fundament bouwt: goud, zilver, kostelijke stenen, hout, hooi, stoppelen; Eens iegelijks werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, dewijl het door vuur ontdekt wordt; en hoedanig eens iegelijks werk is, zal het vuur beproeven. Zo iemands werk blijft, dat hij daarop gebouwd heeft, die zal loon ontvangen. Zo iemands werk zal verbrand worden, die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch also als door vuur."

Zij, die naar de Geest wandelen, zullen hun geestelijke huis met de onbrandbare materialen goud, zilver en edelstenen bouwen. Zij, die naar het vlees wandelen, zullen met brandbare materialen, zoals hout, hooi en stoppelen, bouwen.

Maar er wordt vervolgens een toets aangelegd. Het vuur zal ieders bouwwerk beproeven. Het brandbare bouwsel zal dan worden vernietigd, maar zélf zal die persoon behouden worden. Immers, hij of zij had op het goede Fundament Jezus Christus gebouwd.

Broeders en zusters, dit is het normale patroon! Paulus' verklaring is daarmee ook de theologische onderbouwing van de op pagina 1 genoemde gevaarlijke opvatting. En doorgaans zal het ook zo gaan! Zowel de geestelijke als de vleselijke kinderen Gods blijven op het Fundament Jezus staan en bouwen. Hetzij een onbrandbaar, hetzij een brandbaar geestelijk huis.

De apostel Petrus waarschuwde echter, dat wij niet onze vastigheid, dat wil zeggen ons Fundament Jezus Christus, moeten verlaten. 2 Petr. 3:17 – *"Gij dan, geliefden, zulks te voren wetende, wacht u, dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt, en uitvalt van uw vastigheid;"*

Met andere woorden, volgens Petrus is het blijkbaar toch ook mogelijk, dat kinderen Gods (merk op dat hij tegen *"geliefden"*, dus tegen wedergeboren kinderen Gods spreekt!) op een zeker moment weer het Fundament Jezus Christus verlaten.

Ook in Hebr. 6:4-8 wordt dit gevaar aan de orde gesteld. Paulus als waarschijnlijke schrijver van de Hebreeënbrief merkte hier op, dat het onmogelijk is om degenen die alle hemelse gaven hebben gesmaakt (dus ontvangen) maar afvallig zijn geworden weer tot bekering te brengen. Met andere woorden, wedergeboren kinderen Gods kunnen blijkbaar afvallen van het geloof en van het Fundament afstappen.

"Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; Maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijk, en nabij de vervloeking, welke einde is tot verbranding."

Paulus spreekt over personen die verlicht zijn geweest door het Woord van God, maar zelf werden zij geen licht voor Jezus. Ze proefden de hemelse gaven, waaronder het Woord van God, maar dit levende, hemelse Brood werd geen vlees in hen. Zij hebben het levende water van de Heilige Geest ervaren, maar het heeft in hen geen vernieuwing uitgewerkt. Vele malen is het water uit de hemel op hen gevallen, maar in tegenstelling tot de aarde die dan goede vruchten voortbrengt, brachten zij slechts doornen en distelen voort. Hun einde zal de verbranding zijn. Broeders en zusters, let wel, er staat hier niet geschreven, dat de doornen en de distelen verbrand zullen worden. Neen, het betreft degenen die doornen en distelen voortbrengen.

Hoe noodzakelijk is het daarom om te leven in heiligmaking, broeders en zusters. Paulus

vervolgde met in dezelfde brief in Hebr. 12:14 op te merken: *“Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal;”*

Wat een ernstige waarschuwing! Wij zijn door onze wedergeboorte kinderen van God geworden, maar als wij daarna niet in heiligmaking leven, zullen wij God tóch nooit zien. Gods Zelf is immers heilig! Met andere woorden, dan verliezen wij het kinschap Gods weer.

In de Hebreeënbrief staan ook nog waarschuwende woorden geschreven op grond van de tragische geschiedenis van Ezau. U kent ongetwijfeld het verhaal. Ezau was de eerstgeboren zoon van Izaäk. Aan het eerstgeboorterecht waren geweldige zegeningen en voorrechten verboden. Izaäk's tweede zoon was Jakob, die jaloers was dat hij dat recht niet bezat. Maar Jakob slaagde erin om het eerstgeboorterecht van Ezau te kopen voor een bordje linzensoep (Gen. 25:29-34). Met andere woorden, Ezau vond een onmiddellijk te gebruiken vleselijke genieting belangrijker dan het ontvangen van geweldige zegeningen in de toekomst. Met andere woorden, Ezau verkwanselde zijn eerstgeboorterecht.

Gen. 25:34 – *“En Jakob gaf aan Ezau brood, en het linzenkooksel; en hij at en dronk, en hij stond op en ging heen; alzo verachtte Ezau de eerstgeboorte.”*

In de bijbel is het eerstgeboorterecht altijd een geestelijk schaduwbeeld voor onze wedergeboorte. Met de term eerstgeborenen wordt verwezen naar eerstelingen, dat wil zeggen wedergeborenen. Een *“eerstgeborene”* is in het Hebreeuws een *“bechoor”* (בכור). En dit woord is nauw verwant aan het woord voor *“eersteling”*, in het Hebreeuws *“bikoer”* (בכור). Het Woord verklaart dat ook wij (naast Jezus Christus als dé Eersteling) eerstelingen zijn (1 Cor. 15:20,23; Jak. 1:18; Openb. 14:4).

Met andere woorden, als wij ons weer bepalen bij Ezau's daad, door een volhardend vleselijk leven kunnen wij uiteindelijk onze wedergeboorte verachten. Op dát moment zullen wij naar mijn inzicht de bij onze wedergeboorte ontvangen goddelijke natuur weer verliezen. Want laten we eens lezen wat er in Hebr. 12:15-17 staat geschreven, namelijk dat Ezau geen diep berouw meer had en zich daarom niet meer écht kon bekeren: *“Toeziende, dat niet iemand verachtere van de genade Gods; dat niet enige wortel der bitterheid, opwaarts spruitende, beroerte make en door dezelve velen ontreinigd worden. Dat niet iemand zij een hoereerder, of een onheilige, gelijk Ezau, die om een spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf. Want gij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd; want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij dezelve met tranen zocht.”*

Broeders en zusters, ik wil met u nog één laatste schriftgedeelte lezen, waaruit een en ander duidelijk wordt, namelijk 1 Cor. 10:1-12 – *“En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee; En allen dezelfde geestelijke spijs gegeten hebben; En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus. Maar in het meerder deel van hen heeft God geen welgevallen gehad; want zij zijn in de woestijn ter nedergeslagen. En deze dingen zijn geschied ons tot voorbeelden, opdat wij geen lust tot het kwaad zouden hebben, gelijkewijs als zij lust gehad hebben. En wordt geen afgodendienaars, gelijkewijs als sommigen van hen, gelijk geschreven staat: Het volk zat neder om te eten, en om te drinken, en zij stonden op om te spelen. En laat ons niet hoereren, gelijk sommigen van hen gehoereerd hebben, en er vielen op een dag drie en twintig duizend. En laat ons Christus niet verzoeken, gelijk ook sommigen van hen verzocht hebben, en werden van de slangen vernield. En murmureert niet, gelijk ook sommigen van hen gemurmureerd hebben, en werden vernield van den verderver. En deze dingen alle zijn hunlieden overkomen tot voorbeelden; en zijn beschreven tot waarschuwing van ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn. Zo dan, die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.”*

Wat het volk van Israël is overkomen, is een waarschuwing voor ons, broeders en zusters. Hun geschiedenis is een ernstige, geestelijke waarschuwing. Het is ook een geestelijk schaduwbeeld.

Want zij werden uit Egypte verlost, zoals wij uit de wereld door Jezus zijn verlost. Zij trokken door de Rode Zee, zoals wij door de waterdoop zijn gegaan. Zij werden door de wolk- en

vuurkolom geleid, zoals wij door de Heilige Geest worden geleid. Zij aten van het Manna uit de hemel, zoals wij van het levende Brood van het Woord van God eten. Zij dronken uit de geestelijke Steenrots Christus, zoals wij drinken van het levende water van de Heilige Geest, Die door Jezus werd uitgestort.

Maar tóch, desondanks, werden zij in de woestijn neergeslagen. Want God had in hen geen welbehagen. Omdat zij liefhebbers van het vlees waren, met een lust tot het kwade. Omdat zij murmureerders (mopperaars) waren met een verlangen om te hoereren. Zij verbitterden God. Hij sloeg hen neer en zij mochten niet Zijn rust ingaan (Hebr. 3:7-18).

En wat was de gemene deler, waarom zij uiteindelijk niet mochten ingaan? Dat was hun afval van het geloof in God en van het vertrouwen dat zij eens wél in Hem hadden gesteld. Hebr. 3:19 – *“En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof.”*

Daarom, geliefde broeders en zusters, gelijk de Heilige Geest zegt: *“Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet”* (Hebr. 3:7-8) en: *“....., die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.”* (1 Cor. 10:12).

Moge onze geliefde Heer en Heiland u en mij deze week rijkelijk zegenen. Amen.